

Gange har slaaet derpaa, vil jeg sige, at jeg kender ikke andet til, at der er gaaet Politik i den, end det, jeg her har nævnt. For mit og mine Meningsfællers Vedkommende fralægger jeg os enhver Beskyldning for at have taget politiske Hensyn. Vi have behandlet Sagen helt igennem paa saglig Maade. Det forundrer mig ogsaa, at det ærede 2det Medlem for 3die Kreds kan gøre gældende, at det Forslag, Mindretallet stiller i Dag, skulde kunne betyde et Tab for Statskassen, som han kalder det af 1,800,000 Kr., eller at Statskassen vilde savne ikke blot 1,800,000 Kr., men at det maaske vilde komme til at dreje sig om 2—3—4 Millioner. Et bestemt Forslag om en Forlængelse af Loven for et Aar kan dog i det højeste virke saaledes, at det kan dreje sig om Forskellen paa et Aars Indtægt, det er soleklart.

Naar den ærede Minister begyndte med at udtale, at han ikke var sikker paa, at Kommissionens Betænkning vilde komme til at foreligge inden 1ste Oktober, og at der ingen Meddelelse forelaa for ham om, at den vil blive færdig i en nær Fremtid, saa har Kommissionens højtærede Formand, det 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) givet Svar derpaa, og jeg skal blot supplere dette Svar ved at sige, at jeg ikke ved rettere, end at Kommissionen arbejder. Jeg ved ikke rettere, end at Kommissionens højtærede Formand arbejder, og Arbejdet slet ikke ligger stille, og saa vidt jeg ved, har det ikke ligget stille paa noget Tidspunkt. Det er ganske rigtigt, at vi ikke holde Møder nu, da vi have saa travlt med andre Ting, vi holde jo Møde om Skattelovene hver Dag. Men det kan den højtærede Minister være tryk paa, at, naar Rigsdagen er færdig, vil Kommissionen temmelig hurtigt holde Møde igen og i ganske faa Maaneder blive færdig med sit Arbejde. Og Kommissionen vilde have været færdig for lang Tid siden, dersom Regeringen havde opfyldt sin Pligt og givet Kommissionen Lejlighed til at komme i Virksomhed til den forudsatte Tid. Saa vilde Kommissionen kunne have været færdig inden denne Samling.

Ministerens Omsorg for at faa Penge til de Øjemed, han omtalte, kan jeg ikke rigtig forstaa. Jeg tror ikke, den finansielle Stilling er saa ugunstig, at man behøver at klynke saa stærkt med Hensyn til, hvad der er fornødent i Øjeblikket. Med Hensyn til Statslaanet er det i alt Fald min Mening, at det er en daarlig Husholdning at fortsætte med Statslaan. Men skulde der endelig være nogen Nødvendig-

hed for at gaa dertil, vil det andet Ting jo ogsaa gøre det, nar det faar Sikkerhed for Pengenes grundlovmæssige Anvendelse. Den høje Regering behøver jo kun at afgive en Forsikring om, at den ikke vil bruge Pengene paa anden Maade end i fuldstændig Overensstemmelse med Grundloven efter Vedtagelse af den samlede Lovgivningsmagt. — Ministerens Slutningsbemærkning om, at disse Bestillingsmænd, disse Post- og Telegrafembedsmænd osv. ved det forestaaende Valg ikke vilde stemme paa Reformmænd, forstaaer jeg ikke; den ligger over mine Forstandsevner. Jeg forstaaer ikke, at vi skulle staa her og afgøre Sagerne med Hensyn til, om Per eller Poul vil stemme paa os eller ej. Nu har jeg staaet her i mange Aar, men jeg tør sige, at jeg aldrig har taget et saadant Hensyn ved en eneste af mine Afstemninger. Jeg har stemt for, hvad jeg i det givne Øjeblik ansaa for rigtigt, uden Hensyn til, at den ene eller anden vilde stemme paa mig. Jeg synes, vi komme noget for langt ned, naar vi skulle staa og regne med den Slags Ting. Jeg ved ikke, om det er det, der driver den højtærede Minister til at fremkomme med disse Forslag i dette og det andet Ting, Haabet om, at adskillige af disse Bestillingsmænd skulle stemme sammen med den højtærede Regering. Jeg ved det, som sagt, ikke; men drives den højtærede Minister af saadanne Motiver, er det ikke et Vidnesbyrd om, at han staaer paa nogen særlig solid Grund.

Jeg skal for øvrigt ikke lægge Beslag paa det høje Tings Tid videre. Jeg vil blot sige, at jeg synes ikke, at det, der er sket med Takstloven og Lønningsloven, er hensynsfuldt, det er saa mildt et Udtryk, som jeg overhovedet kan finde, over for den Kommission, der sidder og arbejder paa disse Ting; det er enestaende i hele vor politiske Historie. Forslaget om, at Bestemmelserne skulle gælde 1 Aar, vil virke forvirrende for Befolkningen og forvolde en hel Mængde unødigt Arbejde og Bekostning. Det vil gribe ind i Kommissionens Arbejde og virke forstyrrende med Hensyn til Sagens endelige Afgørelse. Jeg skønner derfor ikke, at der er nogen anden Udvej end at forlænge Takstloven paa 1 Aar til 1ste April 1902. Den højtærede Minister troede, synes det mig, at det skulde være muligt at faa denne Takstlov vedtagen i det andet Ting i Løbet af de 8—10 Dage, der ere tilbage i Samlingen. Jeg ved ikke, om der er et eneste Menneske i denne Sal, der deler den højtærede Ministers Tro, at det skulde være muligt, at